

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Ing. L. F.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2010, č.j. 5579/DS/2010, JID: 216561/2010/KUUK/Sur, a ze dne 7.2.2011, č.j. 5579/DS/2010, JID: 1867/2011/KUUK/Sur,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 42A 1/2011 a 42A 2/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. **42A 1/2011**.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze 22.12.2010, č.j. 5579/DS/2010, JID: 216561/2010/KUUK/Sur, **se odmítá**.
- III. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 7.2.2011, č.j. 5579/DS/2010, JID: 1867/2011/KUUK/Sur, **se zamítá**.
- IV. Návrh na moderaci trestu uloženého žalobci rozhodnutím Magistrátu města Děčín ze dne 9.11.2010, č.j. OSC/120762/2010/Koh, sp. zn. OSC/rp-1714/73425/2010, **se zamítá**.

V. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

VI. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 2 000,- Kč. Částka 2 000,- Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem dvě samostatné žaloby. První žalobou ze dne 3.1.2011, ve znění doplnění ze dne 25.1.2011, se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti popřípadě zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010, č.j. 5579/DS/2010, JID: 216561/2010/KUUK/Sur (dále jen „rozhodnutí ze dne 22.12.2010“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22.10.2010, č.j. OSC/112468/2010/Koh, sp. zn. OSC/Rp-1714/73425/2010 (dále jen „rozhodnutí ze dne 22.10.2010“), kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o postoupení věci k vyřízení Magistrátu města Ústí nad Labem. Současně se domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Druhou žalobou ze dne 21.2.2011 se žalobce dále domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2011, č.j. 5579/DS/2010, JID: 1867/2011/KUUK/Sur (dále jen „rozhodnutí ze dne 7.2.2011“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2010, č.j. OSC/120762/2010/Koh, sp. zn. OSC/Rp-1714/73425/2010 (dále jen „rozhodnutí ze dne 9.11.2010“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 27 zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2010 (dále jen „přestupkový zákon“). Žalobce se těchto dvou přestupků dopustil jednak tím, že dne 8.6.2010 v 9:09 hod. na silnici č. I/13 na železničním přejezdu v obci Nová Víska jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky VOLVO model XC 70 se státní poznávací značkou „X“ předjížděl nákladní vozidlo tovární značky PEUGEOT model Boxer se státní poznávací značkou „X“ na místě, kde je to dle zvláštního právního předpisu zakázáno, a jednak tím, že žalobci byla současně při předjíždění vozidla tovární značky PEUGEOT model Boxer Policií České republiky po odečtení odchylky naměřena rychlost 105 km/h, čímž žalobce nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec při přejíždění železničního přejezdu, na kterém svítilo přerušované bílé světlo signálu přejezdového zabezpečovacího zařízení, překročil o 55 km/h. Žalobce tímto jednáním porušil ustanovení § 17 odst. 5 písm. g) a ustanovení § 28 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30.6.2010 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla dle ustanovení § 22 odst. 7 přestupkového zákona uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč, zákaz činností spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se rovněž domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí. Žalobce rovněž v rámci alternativního petitu navrhoval, aby soud rozhodl o upuštění od sankce nebo rozhodl o snížení sankce na minimální mez dovolenou zákonem.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), může předseda senátu usnesením spojit ke společnému

projednání ty samostatné žaloby, které směřují proti těmto rozhodnutím anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí.

Jelikož obě shora uvedené žaloby směřují proti rozhodnutím žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, jež mají shodný skutkový základ, tj. skutkově spolu souvisejí, a mají původ v totožném správním řízení, soud rozhodl o jejich spojení ke společnému projednání.

Žalobce se žalobou proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 domáhal vyslovení nicotnosti tohoto rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22.10.2010, neboť žalobce považuje závěry těchto rozhodnutí za nesprávná. Žalobce předně namítl, že správní orgán I. stupně o jeho žádosti o postoupení věci Magistrátu města Ústí nad Labem rozhodl tak, že řízení o této žádosti dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ve formě usnesení zastavil, a to přesto, že dle žalobce pro takovýto způsob rozhodnutí neměl právní podklad. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu dle žalobce totiž obsahuje pouze blanketní odkaz na důvod stanovený zákonem. Správní orgán I. stupně však v odůvodnění rozhodnutí ze dne 22.10.2010 žádný zákonný důvod neuvedl, neboť dle žalobce v platné právní úpravě takový neexistuje, což může kromě nezákonnosti takového rozhodnutí znamenat i jeho nicotnost. Dle žalobce sice nicotnost z tohoto důvodu, tj. nedostatku právního podkladu pro rozhodnutí, není explicitně uvedena ve správním řádu, nicméně právní nauka tento důvod nicotnosti rozhodnutí uznává. Žalobce rovněž namítl, že odůvodnění rozhodnutí ze dne 22.10.2010 končí odkazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, a to bez konkretizace, který zákon má správní orgán I. stupně na mysli, takže v tomto směru je dle žalobce rozhodnutí ze dne 22.10.2010 rovněž nepřezkoumatelné, neboť dle žalobce se žalovaný s touto otázkou nevypořádal.

Druhá část žalobních námitek se týkala případného postoupení věci k projednání jinému příslušnému správnímu orgánu. Dle žalobce ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona stanoví, že k usnadnění projednání přestupku lze věc postoupit i bez souhlasu účastníka řízení, z čehož lze dle žalobce výkladem a maior ad minus dovodit, že pokud lze věc postoupit bez souhlasu účastníka řízení, tím spíše tak lze učinit na podkladě jeho žádosti. Dle žalobce je v tomto případě možný extenzivní výklad, neboť je ku prospěchu účastníka řízení. Nadto žalobce doplnil, že pokud některá otázka procesního charakteru není upravena v přestupkovém zákoně, použije se subsidiárně správní řád. Dle žalobce se žalovaný s touto otázkou nevypořádal.

Pokud se týká toho, že žalobce v žádosti o postoupení věci neuvedl žádný závažný důvod, žalobce podotkl, že je mu ze strany správního orgánu I. stupně nepochopitelně podsouvána druhá z premis uvedených v ustanovení § 53 odst. 3 přestupkového zákona, když dle žalobce je z jeho žádosti zřejmé, že jeho snahou bylo usnadnění projednání přestupku. V tomto ohledu žalobce rovněž poukázal na porušení zásad principů a zásad správního řízení, jež jsou obsaženy v ustanoveních § 3, § 4 odst. 1 až 4, § 45 odst. 2 správního řádu, když dle žalobce bylo rozhodnuto o zastavení řízení o jeho žádosti namísto toho, aby jej správní orgán I. stupně vyzval k odstranění vad žádosti, pakliže tam uvedené důvody nepovažoval za dostatečně důležité. Dle žalobce toto porušení nemůže zhojit poučení o možnosti zvolit si zmocněnce či projednání věci v nepřítomnosti obviněného. Závěrem žalobce doplnil, že s ohledem na jeho deklarovaný zájem vyjádřit se ke všem skutečnostem je logické, že

uplatnění tohoto práva je mnohem příhodnější v místě trvalého pobytu, a to ve smyslu materiálního a formálního práva na obhajobu.

V žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011 žalobce nejprve namítl porušení ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, neboť správní orgán I. stupně konal dne 9.11.2010 ústní jednání bez přítomnosti žalobce, když tento den současně vydal rozhodnutí, a to přesto, že žalobcův zdravotní stav mu neumožňoval se v tento den dostavit na ústní jednání, k čemuž ještě doplnil, že správní orgán I. stupně o důležitém důvodu jeho nepřítomnosti na ústním jednání informoval ve lhůtě kratší než 15 dnů po odpadnutí překážky. V této souvislosti žalobce podotkl, že v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně podal žádost o přerušování řízení. Zamítavé rozhodnutí o jeho žádosti bylo vydáno ve stejný den jako rozhodnutí ze dne 9.11.2010 a žalobce neprodleně poté, co toto rozhodnutí obdržel, zaslal správnímu orgánu I. stupně pracovní neschopenku. Žalobce proto poukázal žalovanému, že neschopenku zaslal správnímu orgánu I. stupně až následně po obdržení rozhodnutí ze dne 9.11.2010 spolu s odvoláním považuje za neoprávněný, neboť dříve mu nebyla známa skutečnost, že správní orgán I. stupně jeho žádosti nevyhověl. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce k této žalobní námitce dále uvedl, že správní orgán I. stupně za situace, kdy projednání přestupku objektivně bránil jeho zdravotní stav, měl své rozhodnutí zrušit a nařídít jednání ve věci. Jelikož se tak nestalo, žalobce je přesvědčen, že mu bylo odňato právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, ačkoliv tento požadavek opakovaně deklaroval ve svých vyjádřeních.

Další žalobní námitka se týkala skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně usiloval o postoupení věci do místa jeho bydliště a podnikání, tj. do Ústí nad Labem. Dle žalobce způsob rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno jeho žádostem, nevystihovala podstatu jeho žádostí, když se současně nevypořádaly s jeho argumenty. Žalobce uvedl, že proti těmto rozhodnutím podal stížnost, a přestože tato stížnost byla takto označena, když navíc věcně souvisela s procesní otázkou, žalovaný ji posoudil jako doplnění odvolání. Žalobce v tomto ohledu namítl, že s postupem žalovaného žalobce obratem písemně nesouhlasil, přesto tato okolnost neměla jakýkoliv vliv na průběh odvolacího řízení, neboť žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7.2.2011. Tímto postupem dle žalobce žalovaný porušil dispoziční zásadu. Dle žalobce je navíc z postupu žalovaného zřejmá snaha postupovat in fraudem legis, popř. contra legis, k ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce žalovaný taktéž nesplnil poučovací povinnost a porušil princip součinnosti, tzn. nikoli pouze citované ustanovení § 37 správního řádu, ale rovněž hrubým způsobem porušil základní princip součinnosti ovládající správní řízení (viz ustanovení § 4 správního řádu).

Poslední (třetí) námitka žalobce se v obecné rovině týkala uloženého trestu, přičemž tato námitka se dále člení na tři dílčí námitky. U první z nich žalobce namítl, že správní orgán I. stupně postupoval protiprávně, neboť měl zneužít správního uvážení tím, že při určení sankce aplikoval asperační zásadu namísto zásady absorpční ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 přestupkového zákona. Tohoto protiprávního jednání se měl správní orgán I. stupně dopustit tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že před určením sankce vycházel zejména z toho, že „*přestupky byly spáchány*“.

V rámci druhé dílčí námítky žalobce namítl, že uložená sankce, tj. pokuta ve výši 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, je zjevně nepřiměřeně vysoká. Žalobce tento závěr vyvozuje ze skutečnosti, že uložená pokuta je téměř o 50 % vyšší, než je spodní hranice pokuty, resp. že uložený zákaz činnosti je o více než 30 % vyšší, než spodní hranice sazby.

V poslední dílčí námitce žalobce namítal, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že kladně hodnotil, že žalobce nebyl v minulosti postihován za obdobné jednání, když však žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí napsal, že žalobce se výše uvedeného protiprávního jednání již v minulosti dopustil. Dle žalobce tato diskrepance ukazuje, že žalovaný v rámci odvolacího řízení porušil zásadu *reformatio in peius*, pokud se odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týká, a to v zásadní otázce odůvodnění výše sankce.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spisy spolu s písemným vyjádřením k žalobám a navrhl jejich zamítnutí pro nedůvodnost.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 nejprve zevrubně zrekapituloval průběh celého správního řízení. K námitce žalobce, že předmětná věc měla být pro usnadnění přestupku dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona postoupena Magistrátu města Ústí nad Labem, žalovaný uvedl, že na postoupení věci není právní nárok, a že skutečnost, že žalobce bydlí nebo se zdržuje mimo obvod příslušného správního orgánu není důvodem pro postup dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona. V této souvislosti žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce bydlí přibližně 25 km od sídla správního orgánu I. stupně. Pokud se týká nicotnosti napadených rozhodnutí, žalovaný poukázal na ustanovení § 77 správního řádu, kde je přesně stanoveno, jaké rozhodnutí se považuje za nicotné. Jelikož se správní orgán I. stupně rozhodl žádostem žalobce o postoupení věci nevyhovět, postupoval dle žalovaného správně, když o těchto žádostech rozhodl uneseními a řízení o nich poukazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu zastavil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011 zevrubně zrekapituloval průběh celého správního řízení, k čemuž doplnil výťah odůvodnění žaloby. K námitce žalobce ohledně nedostavení se žalobce k ústnímu jednání dne 9.11.2010, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zahájil dne 27.8.2010 s žalobcem řízení o přestupku doručením listovní zásilky obsahující oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání v přestupkové věci na den 21.9.2010. Na toto jednání se žalobce nedostavil, ale z účasti na něm se písemně omluvil z důvodu pracovní neschopnosti, kterou doložil potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti. Poté byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 12.10.2010. I z tohoto jednání se žalobce písemně omluvil, a to z důvodu pobytu v zahraničí v rámci plnění svých pracovních povinností. Správní orgán I. stupně obě tyto omluvy akceptoval a proto opět předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 9.11.2010. Toto předvolání si žalobce převzal osobně dne 27.10.2010, ale k ústnímu jednání se nedostavil ani se z něho neomluvil. Žalovaný v tomto směru doplnil, že žalobce v předvolání byl řádně poučen, že pokud se ze závažných důvodů nemůže k ústnímu jednání dostavit, měl by se řádně omluvit, což však neučinil. Správní orgán I. stupně proto v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce. Správní orgán I. stupně následně rozhodoval pouze na základě písemných dokladů od Policie České republiky, které však dle žalovaného i správního orgánu I. stupně spáchání přestupků jednoznačně prokazují. Dle žalovaného se žalobce v tomto případě omluvil až v rámci podaného odvolání, tj. po vydání rozhodnutí ze dne 9.11.2010. Dle žalovaného je v odvolání doloženo potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti žalobce ode dne 8.11.2010, tj. před termínem, na který byl předvolán k ústnímu jednání, proto dle žalovaného měl žalobce o této skutečnosti, jež mu bránila zúčastnit se ústního jednání, neprodleně informovat správní

orgán I. stupně, což však neučinil. Dle žalovaného nelze za náležitou omluvu přijmout omluvu uvedenou v podání žalobce ze dne 3.11.2010 s odkazem na existenci důvodu k odložení ústního jednání. Tento důvod dán vůbec nebyl a i v případě, kdyby v souladu se zákonem dán byl, tak správní orgán I. stupně automaticky nařídí ústní jednání na jiný termín a obviněný z přestupku se tak nemusí vůbec z jednání omlouvat. Závěrem žalovaný uvedl, že tuto námitku žalobce považuje za nedůvodnou, neboť správní orgán I. stupně přestupek projednal v nepřítomnosti žalobce v souladu s ustanovením § 74 odst. 1 přestupkového zákona o přestupcích, jelikož se žalobce bez řádné a včasné omluvy a bez závažného důvodu neomluvil z ústního jednání.

Ohledně žalobní námitky týkající se posouzení podané stížnosti a námitky stanovení výše sankce žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 7.2.2011.

K návrhu na moderaci trestu žalovaný uvedl, že v daném případě by soud mohl pouze snížit uložený trest v mezích zákonem dovolených, nikoliv však od něho upustit, neboť ustanovení § 22 odst. 7 přestupkového zákona stanoví spodní hranici ukládané sankce. Dle ustanovení § 22 odst. 12 přestupkového zákona nelze v daném případě od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 replikou, ve které uvedl, že předmětem sporu není, zda na postoupení věci byl právní nárok, či nikoliv, ale způsob rozhodnutí správního orgánu I. stupně usnesením, neboť dle žalobce nebyl správní orgán I. stupně v dané věci oprávněn rozhodnout rozhodnutím ve formě usnesení. Dle žalobce byl tímto rovněž porušen princip součinnosti a taktéž nedodržena poučovací povinnost soudu. Žalobce rovněž uvedl, že pokud by správní orgán I. stupně nerozhodoval usnesením, odpadla by mj. debata o zásadě ne bis in idem, jež dle žalobce obsahují dvě složky, a to překážku litispendence, jež nepřicházela v tomto případě v úvahu, a překážku res iudicate, o níž lze dle žalobce hovořit u meritorních rozhodnutí, a nikoliv však u věci procesního charakteru. Jelikož usnesení o zastavení řízení a nevyhovění jeho žádosti bylo prvním krokem v řízení, tak dle žalobce správní orgán I. stupně si jen stěží mohl vyjasnit otázku, zda jeho obě žádosti o postoupení věci splňovaly podmínku clausula rebus sic stantibus.

Před vlastním meritorním projednáním žalob byl soud nejprve povinen se zabývat povahou napadených rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o úkony správního orgánu, které jsou z přezkumné činnosti správních soudů vyloučeny. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného, než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří ustanovení § 68 písm. e) ve vazbě na ustanovení § 70 s.ř.s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ustanovení § 65 a § 66 s.ř.s.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci.

Rozhodnutí ze dne 22.12.2010 představuje toliko rozhodnutí po formální stránce, nikoliv však po materiální stránce, neboť toto rozhodnutí nenaplnňuje materiální znaky rozhodnutí, a proto jej nelze považovat za úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Z tohoto důvodu proto nelze rozhodnutí ze dne 22.12.2010 pokládat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., jež je možno samostatně napadnout správní žalobou. Vzhledem k této skutečnosti soud předmětnou žalobu proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) s.ř.s. výrokem II. tohoto rozhodnutí odmítl pro nepřípustnost, neboť dle ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Obecně platí, že námitky proti postupu správního orgánu ve věci žádosti účastníka řízení o postoupení věci mohou být uplatňovány následně v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci samé.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v daném případě by nemohl již následně uplatnit své námitky po odmítnutí žaloby proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí ve věci samé z důvodu uplynutí zákonem stanovených lhůt, soud přistoupil v zájmu maximální ochrany práv žalobce ke spojení žaloby proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 a žaloby proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011, které je konečným rozhodnutím ve věci samé s tím, že při vypořádání se s námitkami proti rozhodnutí ve věci samé soud přihlédne i námitkám uplatněným v odmítané žalobě.

O žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011 pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spisy a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se předně zabýval žalobními námitkami, jež byly žalobcem uplatněny v žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010.

Předně soud podotýká, že úkony, kterými se správní orgány vypořádaly s návrhem žalobce na změnu místní příslušnosti a s odvoláním proti rozhodnutí prvostupňového orgánu shledal soud ve vztahu k odůvodnění zcela přezkoumatelné, neboť je z nich zcela jednoznačně patrné, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při posuzování věci a jak hodnotily rozhodné skutečnosti.

Podle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona platí, že „*místně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc i bez souhlasu účastníků řízení jinému věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož územním obvodu se pachatel zdržuje nebo pracuje*“.

Podle ustanovení § 51 přestupkového zákona též platí, že: „*není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení*“.

Podle ustanovení § 131 odst. 7 in fine správního řádu rovněž platí, že: „*v případě, že došlo k podnětu nebo k požádání o změnu příslušnosti podle odstavce 1 nebo 2, ale ke změně příslušnosti nedojde, bude o tom vyrozuměn ten, kdo dal ke změně příslušnosti podnět nebo o ni požádal*“.

Z ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona, jež se týká místní příslušnosti správních orgánů, tedy vyplývá, že místní příslušnost se nemusí řídit jen pouze místem spáchání přestupku, ale místně příslušný správní orgán může k usnadnění projednání přestupku nebo z jiného důležitého důvodu postoupit věc jinému věcně příslušnému správnímu orgánu. Z uvedeného je zřejmé, že pro postoupení věci dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona musí být splněno několik podmínek, přičemž **je výlučně na posouzení správního orgánu**, zda v dané věci jsou dány důvody pro postoupení věci či nikoliv, což mj. znamená, že **na postoupení věci není právní nárok**. Jednou z těchto podmínek, která musí být splněna, je skutečnost, že postoupení věci musí být buď k usnadnění projednání přestupku nebo kvůli existenci jiného důležitého důvodu (např. zdravotního důvodu). Vzhledem k tomu, že v přestupkovém zákoně není uvedeno, jakým způsobem správní orgán rozhoduje o případném postoupení, resp. o nepostoupení, věci, je třeba s ohledem na ustanovení § 51 přestupkového zákona podpůrně aplikovat příslušná ustanovení správního řádu. V daném případě se jedná o ustanovení § 131 odst. 5 správního řádu, podle něhož k postoupení věci dochází vydáním usnesení. Naopak v případě, že správní orgán dospěje k závěru, že žádost o postoupení věci dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona není důvodná, je nutné přiměřeně použít ustanovení § 131 odst. 7 in fine správního řádu, a žadatele v souladu s tímto ustanovením vyrozumět ve formě sdělení, tj. jiným úkonem dle části čtvrté správního řádu, že ke změně příslušnosti nedojde.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že v pořadí již druhá žádost žalobce o postoupení věci jinému místně příslušnému správnímu orgánu byla správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím držitele poštovní licence doručena dne 14.10.2010. Žalobce předmětnou žádost odůvodnil toliko tím, že hodlá využít svého práva vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, a proto z důvodu usnadnění projednání této záležitosti požádal o postoupení věci k projednání Magistrátu města Ústí nad Labem. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 22.10.2010 rozhodnutí, jímž řízení o této žádosti zastavil, neboť žalobce neuvedl žádné závažné důvody, aby věc mohla být postoupena jinému správnímu orgánu. Rozhodnutí ze dne 22.10.2010 vydané ve formě usnesení bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2010 následně potvrzeno jako správné a odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto.

V návaznosti na uvedené skutečnosti musí soud nejprve přisvědčit žalobní námitce žalobce, že správní orgán I. stupně, resp. žalovaný, skutečně postupovali procesně nesprávným způsobem, pokud se týká formy správního úkonu, jímž byla vyřešena žádost žalobce o postoupení věci jinému správnímu orgánu. Jelikož přestupkový zákon neupravuje v žádném ze svých ustanovení, jakým způsobem, resp. jakou formou, by měl správní orgán rozhodnout o žádosti o postoupení podané dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona, tak správní orgán I. stupně měl za takové situace s ohledem na dikci ustanovení § 51 přestupkového zákona subsidiárně aplikovat relevantní ustanovení správního řádu. V tomto

případě se mělo užít ustanovení § 131 odst. 7 in fine správního řádu, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že k delegaci není žádného důvodu. Za takové situace se žadatel o závěru správního orgánu toliko vyrozumí ve formě sdělení, což a contrario znamená, že správní orgán žádné usnesení nevydává. Pokud tedy správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 22.10.2010 o zastavení řízení ve formě usnesení s poukazem na ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu namísto toho, aby žalobce v souladu s ustanovením § 131 odst. 7 in fine správního řádu o nevyhovění jeho žádosti pouze vyrozuměl sdělením, když předmětné usnesení bylo navíc následně žalovaným potvrzeno jako správné, který jej zase měl naopak zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť v dané věci nebyl správní orgán I. stupně oprávněn vydat usnesení, nýbrž toliko sdělení, pak soudu opravdu nezbyvá než konstatovat, že oba správní orgány v tomto ohledu skutečně pochybily, neboť se popsáním jednáním jednoznačně dopustily nesprávného procesního postupu.

Soud se tak musel dále zabývat otázkou, zda uvedené procedurální pochybení žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, mohlo mít vliv na zákonnost následného rozhodnutí ve věci samé.

V této souvislosti zdejší soud předně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001-96, dle něhož platí, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To znamená, že musí existovat alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv na přezkoumávané rozhodnutí. Obecně tak platí, že vada řízení neohrozila meritorní zákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže lze dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21.2.2001, sp. zn. 22 Ca 473/2000, publ. pod č. 909/2002 SJS).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.8.2008, č.j. 5 Afs 34/2008-56, taktéž vyplývá, že pokud správní soud rozhodne o odmítnutí žaloby rozsudkem, namísto toho, aby tak učinil v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 s.ř.s. usnesením, jedná se sice o vadu řízení, která však sama o sobě **nemá vliv na zákonnost rozhodnutí** soudu. Zdejší soud má za to, že zmíněný závěr Nejvyššího správního soudu lze přiměřeně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Pokud tedy správní orgán rozhodl usnesením o nevyhovění žádosti žalobce o postoupení věci k projednání jinému správnímu orgánu usnesením, tedy významnějším procesním úkonem, namísto pouhého vyrozumění, nemůže to mít vliv na zákonnost takového úkonu a následně ani na zákonnost rozhodnutí vydávaného ve věci samé. Tím spíše takové pochybení nemůže způsobovat nicotnost úkonu správního orgánu, kterým bylo rozhodováno o žádosti žalobce o postoupení věci jinému správnímu orgánu. Nesprávná forma úkonu nemohla mít žádný vliv na správnost závěru správních orgánů týkajícího se otázky postoupení věci jinému správnímu orgánu na žádost žalobce.

Po prostudování odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22.10.2010 o žádosti žalobce o postoupení věci jinému správnímu orgánu a žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.12.2010 o má soud za to, že závěrům uvedených v těchto rozhodnutích po věcné stránce nelze nic vytknout. Správní orgány obou stupňů správně vyhodnotily žádost žalobce o postoupení věci jako nedůvodnou. Soud se ztotožňuje se závěry, že samotná skutečnost, že žalobce žádá o postoupení věci do místa svého bydliště z důvodu usnadnění projednání přestupku, není pro posouzení takové žádosti sama o sobě směrodatná. Pouze tato skutečnost totiž nemůže být bez dalších relevantních okolností důvodem pro postoupení věci jinému správnímu orgánu. Takovouto okolností by např. mohlo být to, že by žalobce byl

imobilní, trvale upoutaný na lůžko atd., pročez by se nemohl zúčastnit ústního jednání o přestupku, v důsledku čehož by hrozilo, že by mohl být zkrácen na svých právech. Za takové skutkové situace by bylo možno souhlasit s tím, že postoupením věci jinému správnímu orgánu by mohlo dojít k usnadnění projednání přestupku. Žalobce však žádnou takovou okolnost v žádosti o postoupení věci nijak netvrdil, natož aby ji jakkoliv doložil.

Pro úplnost soud dodává, že vzdálenost mezi bydlištěm žalobce a Děčínem, tj. sídlem správního orgánu I. stupně, činí přibližně 25 km, což dle soudu nepředstavuje takovou vzdálenost, aby bez dalšího bylo možno konstatovat, že postoupení věci Magistrátu města Ústí nad Labem z hlediska realizace práva žalobce vyjádřit se ke všem skutečnostem zásadním způsobem usnadní projednání přestupku. Soud v tomto směru zároveň poukazuje na žalobu proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011, kde žalobce uvedl, že s ohledem na jeho pozici ředitele holdingu potřebuje každodenně cestovat. Soud proto mj. i s přihlédnutím k této skutečnosti pokládá žádost žalobce o postoupení věci s poukazem na usnadnění projednání přestupku za vyložene účelovou, neboť pokud je žalobce skutečně zvyklý každodenně cestovat z titulu ředitele holdingu, pak samotná okolnost, že by musel v den konání ústního jednání cestovat z místa svého bydliště do Děčína přibližně 25 km, nemůže dle soudu pro žalobce představovat jakékoliv omezení jeho procesních práv.

Pokud se týká námitky žalobce, že správní orgán I. stupně nepovažoval důvody zmíněné v jeho žádosti za dostatečně důležité, a že jej měl vyzvat k uvedení těchto důležitých důvodů, soud uvádí, že žalobce se mylí, pakliže se domnívá, že bylo povinností správního orgánu I. stupně jej vyzvat k odstranění vad jeho žádosti. Žádost žalobce ze dne 14.10.2010, jakožto úkon směřující vůči správnímu orgánu I. stupně, je třeba vyhodnotit jako podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu, jež musí splňovat náležitosti podání uvedené v tomto ustanovení. Dle odst. 2 citovaného ustanovení správního řádu vyplývá, že z podání musí být mj. patrné, kdo je činí, které věci se týká, a co se navrhuje. Za předpokladu, že by příslušné podání tyto náležitosti nemělo, správní orgán podatele vyzve k odstranění vad takového podání. V posuzované věci je z žádosti žalobce ze dne 14.10.2010 jednoznačně seznatelné, kdo ji činí, tj. žalobce, v jaké věci ji činí, tj. ve věci podezření ze spáchání přestupku, jakož i to, co žalobce navrhuje, tj. aby z důvodu usnadnění projednání této záležitosti byla věc postoupena k vyřízení Magistrátu města Ústí nad Labem. Dle soudu je z uvedeného očividné, že žádost žalobce splňovala veškeré náležitosti požadované ustanovením § 37 odst. 2 správního řádu pro podání, pročez lze tedy uzavřít, že s ohledem na tyto skutečnosti nebylo povinností správního orgánu I. stupně vyzvat žalobce k odstranění vad jeho žádosti ze dne 14.10.2010. Nadto soud nemůže nepoznamenat, že s ohledem na povahu žádosti podané dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona, když navíc na postoupení věci dle tohoto ustanovení není právní nárok, bylo výlučně věcí žalobce, aby v žádosti dostatečně přesvědčivě tvrdil a náležitě doložil takové důležité důvody či jiné okolnosti, na jejichž podkladě by správní orgán I. stupně mohl jeho žádosti vyhovět. To, že tak žalobce neučinil, nelze v žádném případě přičítat k tíži správnímu orgánu I. stupně.

Z právě uvedeného dle soudu taktéž vyplývá, že postupem správních orgánů obou stupňů nebyl jakkoliv porušen princip součinnosti či poučovací povinnost správních orgánů ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu. Dle rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 13.10.2010, č.j. 1 As 51/2010-214, (publikovaného ve Sb. NSS č. 2235/2011), mj. platí, že dle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu poskytne správní orgán v souvislosti se svým úkonem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem

k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu **se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti**, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy **nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva**. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu. K tomuto je pak třeba dodat, že poučovací povinnost podle tohoto ustanovení nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale **jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit**.

Dle soudu je tak očividné, že žalobce dal zcela nesporným a jednoznačným způsobem najevo, co hodlá v řízení učinit, resp. čeho chce žádostí o postoupení věci dosáhnout. Vzhledem k této skutečnosti proto poučovací povinnost nepřicházela v úvahu, jakož ani správní orgán I. stupně nebyl povinen vyzvat žalobce k odstranění vad jeho žádosti, jak bylo zmíněno výše. Pokud se týká poučovací povinnosti, tak ani v tomto případě nelze oběma správními orgány cokoli vytknout, neboť žalobce byl jimi dostatečně poučen v tom smyslu, že proti rozhodnutí ze dne 22.10.2010 může podat odvolání, přičemž žalobce této možnosti využil, jakož i byl poučen, že proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 již nelze podat odvolání. Lze proto uzavřít, že ve vztahu k těmto úkonům správních orgánů obou stupňů byl žalobce jednoznačně poučen o svých procesních právech. Z těchto důvodů proto ztrácí na významu poznámka žalobce o nutnosti vypořádat se případným užitím zásady *ne bis in idem*, potažmo klauzule *rebus sic stantiibus*.

Ve vztahu k žalobním námitkám uplatněným v žalobě proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010, lze tedy dle soudu uzavřít, že správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný, se opravdu dopustili procesního pochybení. Avšak toto procesní pochybení nebylo takové intenzity, aby bylo způsobilé přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud úkony správních orgánů, kterými reagovaly na žádost žalobce o postoupení věci jinému správnímu orgánu, navíc po věcné stránce vyhodnotil jako správná. Žalobce zároveň v důsledku spojení věcí ke společnému projednání nebyl nijak zkrácen na svém právu, jež spočívá ve věcném projednání jeho žaloby.

Následně se soud zabýval námitkami uplatněnými žalobcem v jeho žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011.

Žalobce namítal, že správním orgánem I. stupně bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti, když toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno žalovaným, a to i přesto, že žalobce byl v nařízený den jednání v dočasné pracovní neschopnosti a tuto skutečnost neprodleně po odpadnutí překážky, resp. poté, co mu to jeho zdravotní stav umožnil, doložil, pročez měl tedy žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2010 zrušit a nařídit jednání ve věci.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona platí, že: „*o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*“. Citované ustanovení vychází z ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které zaručuje každému právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti (viz blíže náleží Ústavního soudu ze dne

11.3.2004, sp. zn. II. 788/02). Jedná se však toliko o právo účastníka správního řízení zúčastnit se ústního jednání, nikoliv o jeho povinnost.

Správní orgán je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, není ale povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám účastníka řízení (obviněného z přestupku), pokud by účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě podle ustanovení § 20 přestupkového zákona) mohl být ohrožen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013-29). Správní orgány jsou proto oprávněny posoudit i důvodnost omluvy z jednání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2013, č.j. 1 As 40/2013-34).

Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což jednak předpokládá její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. To poskytuje obviněnému z přestupku možnost odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Omluva z jednání tak představuje zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení, tj. projednáním přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 101/2012-60). V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2013, č.j. 1 As 40/2013-34, kde bylo mj. uvedeno, že: „*náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu*“.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, který brání uvedené omluvě). Proto také ani přestupkový zákon, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona hovoří o „*náležité omluvě*“ a ustanovení § 59 správního řádu o „*bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů*“. Z těchto ustanovení proto **nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem**, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.9.2009, č.j. 7 As 9/2009-66).

V daném případě soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání na den 9.11.2010 doručeno dne 27.10.2010. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného MUDr. M. H. vyplývá, že žalobce byl v pracovní neschopnosti od 8.11.2010 do 19.11.2010. Žalobce tuto dočasnou pracovní neschopnost oznámil a doložil správnímu orgánu I. stupně až spolu s podáním ze dne 2.12.2010, jež bylo označeno jako *Odvolání proti rozhodnutí o vině*, tj. proti rozhodnutí ze dne 9.11.2010, které bylo tomuto správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím držitele poštovní licence doručeno dne 3.12.2010. Z uvedeného je patrné, že správní orgán I. stupně měl dne 9.11.2010 vykázano, že žalobci bylo dne 27.10.2010 řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 9.11.2010. Správní orgán I. stupně však k tomuto dni neměl žádnou

vědomost o dočasné pracovní neschopnosti žalobce, tj. o důležitém důvodu jeho nepřítomnosti na ústním jednání, neboť tento důvod mu byl oznámen až spolu s podáním žalobce ze dne 2.12.2010. Správní orgán I. stupně proto s ohledem na řádně vykázané doručení předvolání k ústnímu jednání na den 9.11.2010, k němuž se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, správně věc v jeho nepřítomnosti projednal, když tento den současně vyhotovil rozhodnutí. Z předestřených důvodů proto nelze správnímu orgánu I. stupně vytknout, že projednal věc v nepřítomnosti žalobce, rozhodl a následně vydal rozhodnutí ze dne 9.11.2010.

Pokud se týká žalovaného, tak ten již při vydání žalobou napadeného rozhodnutí tuto vědomost měl. Zbývá proto posoudit, zda měl žalovaný rozhodnutí ze dne 22.10.2010 zrušit a nařídit jednání ve věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v této souvislosti uvedl, že žalobce se z nařízeného ústního jednání omluvil až v podaném odvolání. Jelikož byl žalobce od 8.11.2010 v dočasné pracovní neschopnosti, a to tedy ještě před datem konání ústního jednání, měl dle žalovaného žalobce o této skutečnosti informovat správní orgán I. stupně, což však neučinil. Žalovaný proto omluvu žalobce neuznal, když ji považoval za nedůvodnou.

V tomto směru je dle soudu s ohledem na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu zásadní posouzení, zda žalobcem učiněná omluva s určitým časovým odstupem po události, která měla nastat, stále splňuje znaky náležité, resp. bezodkladné, omluvy.

Jak již bylo zmíněno, žalobce byl v dočasné pracovní neschopnosti od 8.11.2010 do **19.11.2010**. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2010 bylo žalobci doručeno dne 23.11.2010, žalobce však rozhodnutí o jeho dočasné pracovní neschopnosti doložil správnímu orgánu I. stupně podáním, jež mu bylo doručeno až dne **3.12.2010**. V této souvislosti musí soud přisvědčit tvrzení žalovaného, neboť je opravdu nespornou skutečností, že se žalobce z ústního jednání skutečně omluvil až v rámci podaného odvolání, kde bylo ostatně samotným žalobcem výslovně uvedeno, že k tomuto podání přikládá kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Žalovaný naopak proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2010, č.j. SC/120980/2010/Koh, sp. zn. OSC/120980/2010/Koh, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o přerušení řízení, podal toliko odvolání. K odvolání nebyl přiložen žádný doklad, tj. např. rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti.

Dle soudu tak vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až dne 3.12.2010, tj. **čtrnáct dnů po odpadnutí překážky**, pro níž se žalobce nemohl zúčastnit ústního jednání nařízeného na den 9.11.2010, přičemž žalobce zároveň v podání ze dne 2.12.2010 jakkoliv netvrdil, že by mu v dřívějším oznámení poté, co již nebyl v dočasné pracovní neschopnosti, jakkoliv bránila jiná okolnost, nelze předmětné podání vyhodnotit jako bezodkladnou (včasnou) omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na den 9.11.2010. Posuzovaný případ se totiž v tomto ohledu výrazně odlišuje od zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, jenž jako bezodkladnou omluvu akceptoval omluvu, kdy se obviněný z přestupku z ústního jednání omluvil první následující pracovní den po skončení dočasné pracovní neschopnosti. Pakliže se žalobce z ústního jednání neomluvil bezodkladně po skončení dočasné pracovní neschopnosti, ale až 14 dnů po jejím skončení, nelze dle soudu oznámení žalobce o odpadnutí překážky, jež mu bránila v účasti na ústním jednání dne 9.11.2010, považovat za náležitou omluvu ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, potažmo za bezodkladnou omluvu dle ustanovení § 59 správního řádu.

Soud proto nemůže přisvědčit tvrzení žalobce, že důvod jeho nepřítomnosti na ústním jednání dne 9.11.2010 správnímu orgánu I. stupně oznámil neprodleně po odpadnutí překážky. Pokud by soud akceptoval skutečnost, že žalobce po dobu jeho dočasné pracovní neschopnosti s ohledem na jeho zdravotní stav nebyl schopen správní orgán I. stupně jakýmkoliv prostředkem komunikace informovat o důvodu jeho nepřítomnosti na ústním jednání, když v tomto směru přestupkový zákon žalobce nijak nelimitoval, neboť se mohl omluvit nejrůznější formou sdělení – např. poštou, e-mailem, faxem, telefonicky, prostřednictvím k tomu pověřené osoby atd. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 101/2012-60), je o to víc zarážející, že tak žalobce neučinil bezprostředně poté, co již nebyl v dočasné pracovní neschopnosti, ale učinil tak až spolu s podaným odvoláním. V této souvislosti soud ještě doplňuje, že vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně akceptoval předchozí omluvy žalobce z ústního jednání, bylo dle soudu spravedlivé po žalobci požadovat, aby napříště v co nejširší míře usiloval o možnost se zúčastnit nařízeného jednání, nebo aby případně při formulaci omluvy z ústního jednání žalobce dbal v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* náležitě pozornosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 101/2012-60). V posuzovaném případě však žalobce nejednal v souladu s touto zásadou.

V návaznosti na uvedené nezbyvá než konstatovat, že postupu správního orgánu I. stupně, jenž provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který, ač řádně předvolán, se k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, jakož i v postupu žalovaného, který k omluvě žalobce nepřihlédl, nelze spatřovat jakékoliv pochybení. Žalobní námitka je tak nedůvodná.

Pro úplnost soud směrem k žalobci doplňuje, že se samotným podáním žádosti o přerušení řízení ve smyslu ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu, jež bylo zahájeno z moci úřední, nejsou spojeny žádné suspenzivní právní účinky. Žalobce tak sice podáním ze dne 3.11.2010 podal u správního orgánu I. stupně žádost o přerušení řízení, a to tedy ještě před konáním nařízeného ústního jednání, přesto však žalobce s ohledem na skutečnost, že s podáním takovéto žádosti není spojen žádný odkladný účinek, nemohl nijak důvodně očekávat, že pouze v důsledku tohoto podání se nařízené ústní jednání neuskuteční. Jinak řečeno – podáním žádosti s takovýmto obsahem není bez dalšího dán jakýkoliv důvod pro odložení nařízeného ústního jednání, jak se zřejmě mylně domnívá žalobce. Současně též platí, že správní orgán po podání takovéto žádosti není povinen o ní nejdříve rozhodnout, a pak až uskutečnit ústní jednání. V daném případě je dle soudu rovněž příhodné zdůraznit, že správní řízení bylo zahájeno z moci úřední, kdy správní orgán při současném splnění dalších zákonných podmínek **může** přerušit řízení, čímž se toto řízení výrazně odlišuje od řízení zahájeného na žádost účastníka správního řízení, kdy naopak správní orgán s ohledem na imperativní dikci ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu řízení **přerušil** na požádání žadatele.

Další žalobní námitka se týkala toho, že žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010 podal stížnost na postup správního orgánu, kterou žalovaný posoudil jako doplnění odvolání, s nímž se následně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 7.2.2011. Žalobce v této souvislosti namítl, že žalovaný přes jeho okamžitý písemný nesouhlas posoudil stížnost jako doplnění odvolání, o němž obratem rozhodl. Dle žalobce žalovaný tímto porušil dispoziční zásadu, neboť žalovaný měl postupovat *fraudem legis*, popř. *contra legis*, ve vztahu k ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce žalovaný

tak nejen nesplnil poučovací povinnost, ale rovněž porušil i princip součinnosti ve smyslu ustanovení § 4 správního řádu, a to tím, že o podaném odvolání rozhodl.

Podle ustanovení § 175 odst. 1 správního řádu může stížnost podat jen dotčená osoba proti nevhodnému chování nebo nesprávnému úřednímu postupu, nelze-li podat jiný prostředek ochrany. K povaze stížností obecně doktrína uvádí, že „*stížnost je pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu ... a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony ...*“ (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 688). I podle názoru Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze 17.12.2010, č.j. 4 Aps 2/2010-44) se stížnost svou povahou a právní úpravou blíží spíše dozorčímu prostředku, resp. je nástrojem, který k němu může vést. Ostatně tento závěr jenom potvrzuje díkce ustanovení § 175 správního řádu. Stížnost má totiž podle něho být vyřízena do 60 dnů a byla-li shledána důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit opatření k nápravě, o nichž vyrozumí stěžovatele, pokud o to požádal. O prošetření vyřízení stížnosti lze požádat nadřízený správní orgán. Procesně se u stížnosti postupuje podle části čtvrté správního řádu a výsledkem je sdělení (vyrozumění). **Na kladné vyřízení stížnosti tedy není právní nárok a samotné její vyřízení ještě samo o sobě neznamená odstranění závadného stavu. Navíc o výsledku šetření a přijatých opatření se stěžovatel vyrozumívá, jen pokud o to požádal.**

V rámci této žalobní námitky tedy žalobce primárně nesouhlasí s tím, že žalovaný jeho stížnost posoudil dle obsahu jako doplnění odvolání, nikoliv však s tím, jak bylo toto podání po obsahové stránce vyřízeno.

V dané věci je pravdou, že rozhodnutí ze dne 22.12.2011, ve kterém se žalovaný na zabýval otázkou postoupení věci žádost žalobce k vyřízení jinému správnímu orgánu, již bylo v okamžiku, kdy byla žalovanému dne 7.1.2011 doručena předmětná stížnost, pravomocné. Z tohoto důvodu by dle soudu bylo spíše vhodnější tuto stížnost vyřídit jako jiný mimořádný či dozorčí prostředek nápravy, než jako doplnění odvolání proti rozhodnutí ve věci samé. Na druhou stranu je však dle soudu pro posuzovanou věc zcela zásadní skutečnost, zda byla stížnost žalobce, a to bez ohledu na to, jak byla žalovaným označena, řádně a včas vyřízena, a zda byl žalobce o vyřízení jeho stížnosti vyrozuměn. Soud má totiž za to, že pro posouzení dané věci je bez významu, zda byla stížnost žalobce vyřízena jako stížnost, doplnění odvolání, nebo zda by tato stížnost byla případně posouzena např. jako podnět k přezkumnému řízení, pakliže bylo toto podání některým z uvedených způsobů skutečně věcně vyřízeno.

Z rozhodnutí ze dne 7.2.2011 je patrné, že žalovaný se v rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí vypořádal s tvrzenou stížností žalobce, když v něm opětovně zdůvodnil, z jakého důvodu nebyly shledány podmínky pro postoupení věci dle ustanovení § 55 odst. 3 přestupkového zákona. Rozhodnutí ze dne 7.2.2011 bylo žalobci doručeno dne 18.2.2011, tudíž žalobce byl o vyřízení své stížnosti, ačkoliv se tak stalo v rámci rozhodnutí o odvolání, bezesporu vyrozuměn. Z uvedeného je dle soudu očividné, že žalovaný se podáním žalobce nejen zabýval, ale byl o vyřízení tohoto podnětu informován. Skutečnost, že se tak stalo v rámci rozhodnutí ze dne 7.2.2011, a nikoliv např. jiným správním úkonem v intencích správního orgánu, není dle soudu možno pokládat za pochybení žalovaného, neboť z hlediska zachování všech procesních práv žalobce je naprosto klíčové, aby jeho podnět byl vyřízen a o výsledku toho šetření byl vyrozuměn, k čemuž v posuzované věci jednoznačně došlo.

Lze tedy uzavřít, že žalobce nebyl postupem žalovaného nijak zkrácen na svých právech. Postupem nemohla být rovněž nijak dotčena zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tvrzení žalobce, že postupem žalovaného došlo k porušení dispoziční zásady, poučovací povinnosti, jakož i principu součinnosti, proto soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti vyhodnotil jako zcela nedůvodné, jež nemá žádný racionální základ. Vzhledem k výše uvedenému tedy soud tuto námitku vyhodnotil jako námitku, která neodůvodňuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Poslední (třetí) námitka žalobce se v obecné rovině týkala uloženého trestu, přičemž tato námitka se dále člení na tři dílčí námitky. U první z nich žalobce namítl, že správní orgán I. stupně postupoval protiprávně, neboť měl zneužít správního uvážení tím, že při určení sankce aplikoval asperační zásadu namísto zásady absorpční ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 přestupkového zákona. Tohoto protiprávního jednání se měl správní orgán I. stupně dopustit tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že před určením sankce vycházel zejména z toho, že „*přestupky byly spáchány*“.

V této souvislosti soud uvádí, že v rozsudku Vrchního soudu ze dne 22.12.1995, č.j. 6 A 216/93 - 34, publikovaném pod č. 182 soudní judikatury ve věcech správních, tento soud popsal postup při ukládání sankcí za více správních deliktů takto: „*Zákon č. 238/1991 Sb. (stejně jako řada dalších zákonů umožňujících uložit pokutu za správní delikt) neupravuje, jak má správní orgán postupovat v případě, že jedno jednání či opomenutí právnické či fyzické osoby naplňuje zároveň skutkovou podstatu více deliktů současně (nauka tu hovoří o jednočinném souběhu). Při nedostatku výslovné úpravy v těchto zákonech (v rozsuzovaném případě v zákoně č. 238/1991 Sb.) nezbyvá, než podle obecně přijímaných pravidel logického výkladu právních předpisů použít per analogiam legis právní úpravu, která je řešené problematice v oblasti ukládání sankcí za správní delikty nejbližší. Touto nejbližší úpravou analogicky použitelnou je ustanovení § 12 odst. 2 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle tohoto ustanovení se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Soud, který vychází z obecně přijímané a v právním státě jedině možné zásady jednotného právního řádu státu, považuje za přípustné při logickém výkladu právního předpisu hmotného práva správního užití ustanovení jiného právního předpisu cestou analogie zákona tam, kdy to, co má být aplikováno, vůbec určitou otázku neřeší, nevede-li takový výklad k újmě pro účastníka řízení. ... Ve svých důsledcích to znamená, že správní orgán v uvedeném případě „vysloví vinu“ za všechny sbíhající se delikty, ale sankci (pokutu) uloží ve výměře ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který je nejprísněji postižitelný (**a pokud u sbíhajících se správních deliktů je stanovena sankce shodná, uloží jedinou sankci ve výměře podle některého z nich**). Při úvaze o konkrétní výši sankce v rámci rozpětí pak přihlíží k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více deliktů, přičemž tato skutečnost obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí (zásada absorpční). Není tedy možné stanovit pokuty za jednotlivé delikty a výslednou (celkovou) pokutu rovnající se součtu „dílků pokut“ podle kumulativní zásady (*quod delicta, tot poenae*). Takovýto postup by v krajním případě znamenal, že by za jedině protiprávní jednání bylo možno uložit i sankci několikanásobně přesahující zákonem stanovenou horní hranici. Použití kumulativní metody je našemu právnímu řádu (na rozdíl od právních řádů některých jiných států) vůbec cizí; stejně tak ve správním trestání nepřichází bez výslovného zákonného poukazu v úvahu použití zásady asperační, kde se sankce vyměřuje podle sazby za nejprísnější sbíhající se delikt*

a horní hranice jeho sankce se zvyšuje.“ K principu analogického použití ustanovení § 12 odst. 2 přestupkového zákona, tedy absorpční metody, se následně přihlásil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12.12.2003, č.j. 5 A 98/2001-36, když obdobně judikoval také v rozsudku ze dne 22.9.2005, č.j. 6 As 57/2004-54, publikovaném pod č. 772/2006 Sb. NSS.

V daném případě, kdy se žalobce v jednočinném souběhu dopustil současně dvou přestupků, je s ohledem na shora uvedený judikaturní závěr možné, aby správní orgán při úvaze o konkrétní výši sankce v rámci zákonného rozpětí, jež je v tomto případě u obou přestupků zcela shodné, přihlédl též k tomu, že jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata více deliktů, čímž se zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání, a tuto skutečnost pak promítl do výše uložené sankce, jež bude v důsledku těchto okolností zpravidla vyšší (přísnější).

Pokud tedy správní orgán I. stupně v rámci správního uvážení při stanovení výše sankce zohlednil jako přitěžující okolnost skutečnost, že žalobce jedním jednáním spáchal dva přestupky, nelze tomuto postupu dle soudu cokoliv vytknout. Správní orgán I. stupně totiž postupoval plně v intencích ustanovení § 12 odst. 2 přestupkového zákona, kdy ve shodě s uvedenými judikaturními závěry taktéž jako přitěžující okolnost zohlednil, že žalobce jedním jednáním spáchal dva přestupky. Dle soudu proto není důvodná žalobní námitka žalobce, že správní orgán I. stupně při ukládání sankce postupoval dle asperační zásady. Zmíněná zásada navíc v obecné rovině znamená, že se sankce vyměřuje podle sazby za nejprísnejší sbíhající se delikt, když navíc horní hranice sazby za tento delikt se zvyšuje. V posuzovaném případě však k ničemu takovému nedošlo, neboť sankce za přestupky byla správním orgánem I. stupně uložena v rámci zákonného rozpětí, horní hranice sankce nebyla zvýšena, když bylo toliko správním orgánem I. stupně zohledněno, že žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty, což ovšem představuje soudní praxí aprobovaný postup správních orgánů.

V rámci druhé dílčí námítky žalobce namítl, že uložená sankce, tj. pokuta ve výši 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, je zjevně nepřiměřeně vysoká. Žalobce tento závěr vyvozuje ze skutečnosti, že uložená pokuta je téměř o 50 % vyšší, než je spodní hranice pokuty, resp. že uložený zákaz činnosti je o více než 30 % vyšší, než spodní hranice sazby.

Aby soud mohl prohlásit uloženou sankci za zjevně nepřiměřenou, muselo by se jednat o vyšší intenzitu nesprávnosti uložené výše sankce, neboť prostá nepřiměřenost nepostačuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2003, č.j. 6 A 96/2000-62, 225/2004 Sb. NSS). K této žalobní námitce soud uvádí, že výše uložené pokuty odpovídá rozmezí stanovenému zákonem o přestupcích, neboť dle ustanovení § 22 odst. 7 přestupkového zákona je za přestupky podle odstavce 1 písm. f) bod 2, resp. bod 7, přestupkového zákona možno uložit pokutu od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Pokud byla žalobci uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč a zákaz činnosti na dobu 8 měsíců, jedná se dle soudu bezesporu o sankce, jež byly žalobci v obou dvou případech uloženy v dolní polovině zákonného rozmezí, když navíc výše uložených sankcí dle soudu plně zohledňuje skutečnosti, jež byly zjištěny v průběhu správního řízení.

Dle soudu lze uzavřít, že správní orgán I. stupně při uložení pokuty i při uložení zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nijak nevybočil z mezí správního uvážení, a tedy neporušil princip zákonnosti trestu, když uložená pokuta ani sankce

zákazu činnosti nejsou nepřiměřené, natož pak zjevně nepřiměřené. Soud je totiž přesvědčen, že v tomto případě, a to zejména z hlediska individualizace trestu, kdy s přihlédnutím ke specifickým tohoto konkrétního případu, když bylo prokázáno, že žalobce předjížděl v místě, kde to je zakázáno, tj. na železničním přejezdu, když při tomto současně porušil nejvyšší stanovenou rychlost o 55 km/h, čímž došlo k výraznému porušení právem chráněných hodnot a zájmů, je třeba závažnost protiprávního jednání žalobce hodnotit jako velmi vysokou. Z tohoto důvodu proto nelze přisvědčit žalobní námitce žalobce, že uložené sankce jsou zjevně nepřiměřené. Tato dílčí žalobní námitka je tak nedůvodná.

V rámci poslední dílčí námítky žalobce namítal, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že kladně hodnotil, že žalobce nebyl v minulosti postihován za obdobné jednání, žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí napsal, že žalobce se výše uvedeného protiprávního jednání již v minulosti dopustil. Dle žalobce tato diskrepance ukazuje, že žalovaný v rámci odvolacího řízení porušil zásadu *reformatio in peius*, pokud se odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týká, a to v zásadní otázce odůvodnění výše sankce.

Soud musí v návaznosti na tuto dílčí žalobní námitku přisvědčit žalobci v tom směru, že správní orgán I. stupně se skutečně v odůvodnění svého rozhodnutí dopustil jisté nepřesnosti, když nesprávně uvedl, že žalobce nebyl v minulosti postihován za obdobné přestupkové jednání. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce se v minulosti již alespoň dvakrát dopustil přestupku, když ve dvou zaevidovaných případech v roce 2007 překročil nejvyšší povolenou rychlost, za což mu byla vždy uložena bloková pokuta ve výši 1.000,- Kč.

V rozsudku ze dne 18.6.2008, č.j. 1 As 26/2008-69, Nejvyšší správní soud mj. konstatoval, že zásada zákazu změny k horšímu se ve správním řízení vedeném podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), obecně neuplatňuje; musí tak být totiž výslovně stanoveno zákonem, jak činí např. ustanovení § 82 přestupkového zákona. Zákaz *reformatio in peius* vyjádřený v ustanovení § 82 přestupkového zákona znamená, že v odvolacím řízení **nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku**. Není proto možné, aby v odvolacím řízení bylo rozhodnuto, že uložená pokuta se zvyšuje například z 10.000,- Kč na 20.000,- Kč, neboť by se jednalo o nepřípustnou změnu k horšímu.

V tomto případě žalovaný v odvolacím řízení toliko korigoval nesprávně uvedený údaj správního orgánu I. stupně, že se žalobce v minulosti nedopustil přestupkového jednání, když v odůvodnění rozhodnutí ze dne 7.2.2011 správně konstatoval, že žalobce v minulosti již dvakrát spáchal obdobný přestupek. Žalovaný však tímto postupem nijak nezměnil výši uložených sankcí, neboť výše sankcí nebyly jakkoliv dotčeny, tj. zvýšeny. Změna uložených sankcí žalovaným v neprospěch žalobce je jediné a výlučné výchozí hledisko pro posouzení tvrzení žalobce, že žalovaný svým postupem porušil zákaz *reformatio in peius*. Za situace, kdy je naprosto evidentní, že výše uložených sankcí nebyly žalovaným změněny, je proto absolutně vyloučeno, aby žalovaný v rámci odvolacího správního řízení porušil zákaz *reformatio in peius*. Tím spíše nemohlo dojít k porušení zákazu *reformatio in peius*, jestliže žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí toliko uvedl přesnou informaci, že žalobce se již v minulosti dopustil dvou obdobných přestupků. Porušení zákazu *reformatio in peius* je tak v rámci odvolacího správního řízení zcela vyloučeno, jestliže odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí oproti prvostupňovému správnímu orgánu pouze uvede přesný údaj, aniž by však současně výrokem svého rozhodnutí změnil v neprospěch přestupce

výši pokuty uložené prvostupňovým správním orgánem. Tento závěr samozřejmě platí i za situace, že by nově uvedená správná informace mohla být pro přestupce negativní. Tato dílčí žalobní námitka je tak dle soudu rovněž nedůvodná.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobce nebyla shledána důvodnou. Podaná žaloba proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011 z tohoto důvodu není důvodná, a proto ji soud ve výroku III. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalobce v žalobě proti rozhodnutí ze dne 7.2.2011 navrhl jako alternativní petit pro případ, že soud nerozhodne o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, takového znění, že navrhuje, aby soud rozhodl o upuštění od sankce, nebo ji snížil na minimální mez dovolenou zákonem.

V ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. je uvedeno, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že pro případnou moderaci trestu musí být splněna podmínka, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. V takovém případě může soud upustit od potrestání nebo trest snížit v mezích dovolených zákonem. V ustanovení § 22 odst. 12 přestupkového zákona v rozhodném znění je uvedeno, že od uložení sankce podle odstavců 4 až 11, s výjimkou odstavce 10 bodu 1, nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Žalobci byla uložena sankce dle § 22 odst. 7 přestupkového zákona. V souladu s uvedeným tedy od uložení dané sankce nelze upustit. Soud směrem k žalobci pro úplnost připomíná, že nemá pravomoc upouštět od potrestání či snižovat postih pod zákonnou sazbu, pokud tuto možnost neměl již příslušný správní orgán, přičemž tento závěr soudu vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2008, č.j. 6 As 48/2007-58. Otázkou nepřiměřenosti uložené sankce se již soud v tomto rozhodnutí zabýval výše a dospěl k závěru, že sankci uloženou v daném případě žalobci v rámci dolní poloviny sazeb není možno považovat za sankci ve zjevně nepřiměřené výši.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že není dán důvod k moderaci trestu uloženého žalobci žalobou napadeným rozhodnutím. Proto soud návrh žalobce na moderaci trestu uloženého rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9.11.2010, č.j. OSC/120762/2010/Koh, sp. zn. OSC/rp-1714/73425/2010, výrokem IV. tohoto rozsudku zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad V. rozsudku nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby proti rozhodnutí ze dne 22.12.2010 před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl výrokem VI. také o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 2 000,- Kč žalobci, k němuž dojde prostřednictvím účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 22. září 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová